

Amit még soha senki nem ismételt meg

A Lánchid első helyen a vízbeugrások statisztikájában

Vizbe ugrani? ... A Dunának menni? ... Brr! ... Ettől kivétel nélkül mindenki ir-
tózik. Mindenkinél az eszébe jut ilyenkor
az a kellemetlen érzés, ami azt a járóke-
lőt kíséri, aki a hidon áthalad, és bor-
zongva tekint alá a sötét habokba. Emlé-
kezünk ilyenkor az uszóleckerre, amelyet
ifjú korunkban a Rudas-uszodában vet-
tünk és azokra a kellemetlen percekre,
amikor megfeszítettünk arról, hogy
uszás közben nem az orron, hanem kizá-
rálag csak a szájon keresztül szabad lé-
lekzetet verni! Bizony ilyenkor nehezen
tudjuk felfogni, hogyan történhetik az
meg, hogy valaki az annyi minden jót
ígérő élet helyett a sötét és hideg vizet
választja. Erre egyetlen magyarázat lenne
— amely a legtöbb öngyilkosság velejá-
rója: — pillanatnyi elmezavar.

A Duna öngyilkosjelöltjeinek és a ha-

könyvét. Van itt összesítés is. 1941-ben
185 vízbeugrás és vízbeesés történt. 163
esetben sikerült kimenteni az öngyilkos-
jelöltet, 22 esetben azonban sikertelenül
tért vissza utjáról a motorcsónak. 1940-
ben 137 vízbeugrás történt, ekkor 129-et
mentettek ki. A legmagasabbra a vízbe-
ugrások statisztikája 1930-ban szökött.
Ebben a tetőzési évben 267-re szökött fel
a Duna öngyilkosjelöltjeinek száma, 1931-
ben már csökkent 258-ra, ebből is sike-
rült kimenteni 251-et.

A budapesti rendőrség révkapitánysá-
gán pontos kimutatást vezetnek a dunai
vibőlmentésekről. A Duna partjához
szerelt tutajhoz horgonyzó apró motor-
csónakok rendőrlégénysége nem törődik
azzal, baleset történt-e, avagy öngyilkos-
sági kísérlet, vízbe esett-e valaki, vagy
pedig a vízbe ugrott, nyomban megin-

akik a Margit-hidról vetették magukat a
Duna habjaiba, mert volt, aki a partról
„ugrott” és akadt csónak, ami itt borult
fel. A Margit-hid után a Lánchid a re-
kord, itt 619 volt az esetek száma. Az
Erzsébet-hid lábaitánál szolgálatban
álló motoros 582 esetben indult mentésre,
a Ferenc József-hid őrsége 575 esetben.
A rómaiparti őrség 1926—1941. közötti
időben 539 alkalommal kísérelt meg élet-
mentést, ezeknek azonban csupán egy
töredéke volt a vasuti hidról történt
vízbeugrás; itt a legtöbb a csónakszeren-
csétlenség volt. A lágymányosi őrség 267
esetről tett jelentést, a Horthy Miklós-hid
motorosai alig 70-ről. 1937-ben avatták a
hidat és már az avatás éjszakáján meg-
történt az első vízbeugrás, — miként azt
a révkapitányság eseménykönyvében meg-
találjuk.

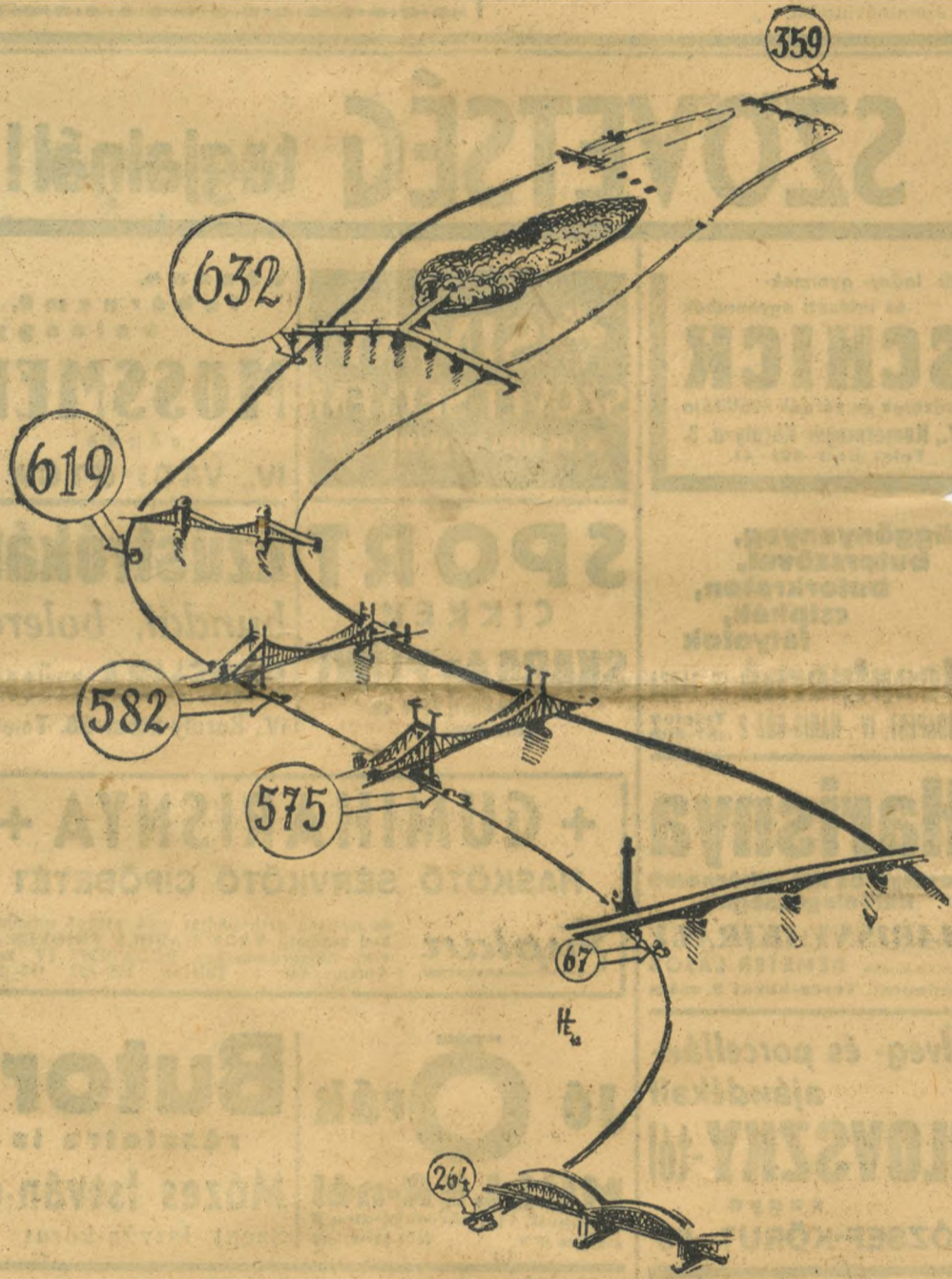
Erdemes az 1941-es vízi-öngyilkosságo-
kat tovább vizsgálni. 163 esetben járt si-
kerrel a mentés, mint előbb megírtuk,
144 esetben a rendőrök, 19 esetben pol-
gári személyek mentették ki a meggondo-
latlan öngyilkosjelöltet. A kimentettek
között 87 volt a férfiak, 76 a nők száma.
Érdekes, hogy a 163 eset közül 52-öt mint
balesetet könyvelték el. A Dunapartról
öngyilkossági szándékból vízbesétált ház-
tartási alkalmazottnak ugyanis később
megjött a kedve az élethez, hogy amikor
kimentése után megkérdezték, miért is
akart öngyilkos lenni? — az volt a válasz,
nem is akart, csak véletlenül a Dunába
sétált... A valóság az, hogy a vibőlmen-
tések oroszánrésze öngyilkosságokkal áll
kapcsolatban, elenyészően csekély száza-
lékot jelent a valóságos balesetek száma.

— Sokszor sajnós már halott az öngyilkos-
jelölt, mire a mentőőrség a csónakba
emeli, annak ellenére, hogy a jelzéstől
számítva negyed perc alatt ott vannak a
derék rendőrök a vízben fuldoklónál. —
halljuk az egyik tapasztalt, szakképzett
rendőrtisztótól. — Megtörténik, hogy már
utközben szívvelhűdést kap a Dunába
ugró. Máskor a hid pillérjének kövezeté-
hez üti magát, a legsúlyosabb pedig, ha
nyomban a vízbe hullás után elkapja az
örvény...

A viből kimentett öngyilkosjelöltet a
tutajra épített mentőházikóban minde-
nekelőtt megszabadítják vizes ruháitól.
Ezután — legyen az télen vagy nyáron,
— lepedőbe burkolják, elsősegélyben ré-
szesítik. Mire a mentők kiérkeznek, a
vibőlmentett öngyilkosjelölt már eszmé-
letlenül van. Mindenesetre beviszik a
szent Rókus-kórházba. Ott kap forró teát
és másnap a kórházban detektív hall-
gatja ki: miért akart öngyilkos lenni?
A nyomozást persze minden esetben
megindítják, de a rendőrségen már csak
akkor hallgatják ki a delikvenst, ha
nem akar lemondani öngyilkossági szán-
dékáról.

Temérdek érdekes esetet ismer a du-
nai életmentés iratlan krónikája. Meg-
történt, hogy a Margit-hidról a Dunába
ugrott egy falusi leány és csak a Ferenc
József-hidnál halászták ki a viből. Száz-
rétű szoknyája nem engedte elmerülni,
kutyabaja sem történt. Később azután
azt a rendőrmestert hívta meg nászna-
gyának, aki őt a viből kihalásztta. — Fel-
jebb egy helyen a Duna öngyilkosjelölt-
jeinek őrangyalaként jelöltük meg a
dunai motorosőrségeket. Ennek is meg-
van a maga története. Egy iparosmestert
mentettek ki a viből a rendőrök. Ami-
kor az elsősegélynyújtás után valaho-
gyan magához tért, imádkozni kezdett.
Mint mondotta, azt hitte, hogy a meny-
országban van, mert hófehérben állott
körülötte minden. Ezen a napon öltötték
fel ugyanis elsőízben a rendőrök a csi-
nos nyári, hófehér vászon uniformist.

A vízbeugrások öngyilkosságok tudó-
mányának megdönthetetlen alapigazsága:
ezt az öngyilkossági módot másodszor
már senki nem választja. Annaira elbor-
zasztja az öngyilkosságnak ettől a mód-
jától az arra akármennyire is elszánt
jelöltet a visszaemlékezés, hogy most már
kerül a vizet, nehogy valamiképpen is
kisértésbe jöjjön. Ezt mondotta el sok
öngyilkosjelölt a Főkapitányságon.

álba indulók „őrangyalainak” a motoros
rendőri őrségeknek, megvan a maguk ér-
dekes története és statisztikája. A buda-
pesti rendőrséghez tartozó és közvetlenül
a főkapitánynak alárendelt Révkapitány-
ság az a szervezetszerű egység, ahova a
dunai őrségek tartoznak. Másrészt a Fő-
kapitányság életvédelmi osztálya foglal-
kozik a Duna vízből kihalászott öngyilkos-
jelöltök ügyével. Az emberi élet felett
ugyanis önhatalmúan senki sem rendelke-
zik, még az ember saját maga sem. Az
öngyilkosságok megakadályozása a rend-
őrség dolga!

— A dunai mentőszolgálatot még 1926-
ban szervezték meg — informálta a Nem-
zeti Ujság munkatársát a Révkapitány-
ság egyik régi, gyakorlott rendőrtisztje.
— 1928 óta vezetjük a statisztikát. Előbb
a Lánchid, Margit-, Erzsébet- és Ferenc
József-hidak mellé állítottak őrséget,
majd a déli Összekötő vasuti hidhoz, a
Horthy Miklós hidhoz. Legutóbb a római-
parti hajóállomáshoz került egy-egy tu-
taj, kis őrszobaházzal, motorcsónakokkal
és megfelelően kiképzett mentőőrséggel.
Helyi őrségek működnek Újpesten, Cse-
pelen és Pestszenterzsébeten.

Kinyitjuk a vibőlmentések esemény-

ditja a motort a vízben fuldokló felé. A
vibőlmentések oroszánrésze természet-
esen az öngyilkosjelöltet illeti, arány-
lag csak nagyon ritkán fordul elő, hogy
az uszályról, hajóról, hidról, a vízbe esik
valaki, hogy csónak borul fel. 1926, tehát
a motorosőrség felállítására óta 2996 eset-
ben indult vízben fuldokló embertársra
felé a motorcsónakos rendőr. 2838 esetben
sikerült a kimentés. 158 esetben pedig
eredménytelenül tértek vissza a motoros
mentők. — ezt mutatja a motoros ren-
dőrség elmúlt 16 évének statisztikája!...

Pontos statisztikát vezetnek, mint mon-
dottuk, minden egyes vibőlmentésről.
Ezek alapján pontosan megállapítható az
egy-egy hidak múlt évi „látogatottsága” az
öngyilkosjelöltet szempontjából. Nézzük
a Lánchidat. 1941-ben 42 ugrottak
innen a Dunába. A Margit-hid öngyilkos-
jelöltjeinek száma 1940-ben 35 volt, a
Ferenc József-hidé csupán 30, az Erzsé-
bethidé 21. A Horthy Miklós-hid gyér
látogatottságára jellemző, hogy ezt a
hidat az elmúlt évben mindössze 18 öngyilkos-
jelölt választotta ki arra, hogy
innen vegyen búcsút az élettől. Aránylag
kevesen választják az Összekötő vasuti-
hidakat. Viszont, sokan, akik a mélység-
től borzadnak, a partról vetik magukat
vízbe, máskor a lépcsőkről belesétálnak
oda. Ezeknek nagyrésze azonban nem
komoly természetű.

Az öngyilkosok előszeretettel részesítik
a Margit-hidat, mint azt a statisztika
mutatja. 1926—1941. végéig 632 embert
mentett a Margit-hid közelében készen-
létben álló motoros mentőőrség. Persze
valamivel kevesebb azoknak a száma,

A Nemzeti Ujság munkatársa beszélt
egy öngyilkosjelölttel, aki már majdnem
a halálból tért vissza. Kávéházi fel-
írónő volt, aki egyszer valahogyan el-
vesztette a reábizott pénzt és ezért ment
a Dunának.

— Hát bizony... soha nem ismétél-
ném meg! Be kellene csukni valamennyit
azután, hogy a Dunából kihúzták
őket! — Mondja és egészen bélelemleg-
szik. — Kérem, elsősorban gyáva az, aki
a vízbeugrik. En is annak idején gyáva
voltam, de bevallom — bizonyosra vet-
tem, hogy kihúznak. Gondoltam, ez is
egy megoldás.

— A Rókusban az öngyilkosok szobá-
jában — ide vittek be azután, hogy a
mentőőrség kihúzott — sok szó esett a
Duna öngyilkosairól. Senki sem tudott
példát arra, hogy a zajló Duna jeges vi-
zébe ugrott volna valaki. Azt pedig egy-
hangulag leszögeztük: az öngyilkosságot
valaha megkíséreltek társadalma nem
tud arról, hogy valaha, valamikor is va-
laki újra vízbeugrott volna, ha egyszer
már kimentették.

— Akit egyszer kimentettek, az vég-
leg kigyógyult az öngyilkossági kergeség-
ből...

Megrögzött „vizes” öngyilkosjelölt nin-
csen. Az még csak megtörténik, hogy a
hisztérikus leány megismétli az aszpirin
öngyilkosságot, vagy a tünyelési komé-
diát. De vízbeugrást? Soha! Különösen az
nem ismétli meg, aki fogadásból ugrott
a vízbe.

Mert ilyen is volt. Az is igaz, hogy
részeg fővel vállalkozott a kísérletre a
fogadó fél, akit azután jól meg is büntet-
tettek könnyelmű cselekedetéért. Nem
volt elég, hogy alapos náthát kapott a
szokatlan hideg fürdőtől. De kiuszni sem
tudott volna, ezt állapította meg a men-
tőorvos, mert a tulzott alkoholfogyasztás
miatt már félig eszméletlen volt amikor
kihalászták.

NAGYRÉVI GYÖRGY